

Teologis Stilling i Folkekirken, og derfor skulde vi netop have et Lovforslag ført igennem som det af Ministeren foreslaaede, der giver Plads. Jeg tror, at Ministeren noget har Ret deri, men derfor er det, at Spørgsmaalet bliver indgribende, og derfor er der god Grund for os til at sige, at det Spørgsmaal skal ikke afgøres ved, hvad man kalder en lille Lov, som gennemføres paa fredelig Maade og skaber fredelige Tilstande. Men det skal gennemføres af en Rigsdag med større Kompetence, end vi anser denne for at have, og det skal gennemføres efter moden Overvejelse.

I Anledning af vort Forslag om at spørge Vaalse Sognemenighed anførte Ministeren, hvad jeg havde udtalt i 1909 med Hensyn til Forsvarslovene, da vi lige havde haft Valg og netop havde spurgt Vælgerne, og da man atter vilde spørge Vælgerne om det samme. Ministeren anførte, hvad jeg den Gang sagde, som en Begrundelse for, at man nu ikke skulde spørge Vaalse Sognemenighed. Jeg tror dog, at de fleste Medlemmer — om ikke offentligt, saa dog i deres stille Sind — vil erkende den betydelige Forskel, der er mellem de to Tilfælde: 1909, da man netop havde spurgt Vælgerne, og nu 1916, da der foreligger et helt nyt Spørgsmaal, nemlig om Sognemenighedens Stilling overfor det kirkelige Tilsyn. Det Spørgsmaal har ikke nogen Sinde foreligget Sognemenigheden. Der er derfor god Grund til at spørge den derom, og den gode Grund kan Ministeren ikke komme bort fra ved at henvise til et helt andet Tilfælde, der slet ikke ligner.

Ordføreren (Johs. Fog-Petersen): I Modsetning til det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) tillægger jeg de Udtalelser af ansete Præster i Folkekirken, jeg før tillod mig at citere, ikke ringe Betydning, idet jeg tager dem som Vidnesbyrd om og Bekræftelse paa, at jeg har Ret, naar jeg gentagne Gange under denne Sags Behandling har hævdet, at dersom vi vedtog det af Ministeren fremsatte Lovforslag, fik vi en Ordning, som man anerkender fra alle Sider som forsvarelig og god. Jeg nægter ikke, at det er mig en Tilfredsstillelse i denne Sag at vide mig i Forstaaelse og Overensstemmelse ogsaa med de Folk, som op igennem Aarene har udtalt sig fra grundtvigsk Side om den bedste Maade, hvorpaa de folkekirkelige Forhold herhjemme bør ordnes. Gang paa Gang, lige indtil den aller-sidste Tid, er der fra den Side fremsat Ud-

talelser, som er i Overensstemmelse med det Forslag, den højtærede Minister har fremsat; dette kan staa som et direkte Udtryk for de Anskuelse, man fra den Side har næret. Jeg har nok hørt, at der er andre Røster fremme. Der var i Gaar en meget forskrækket Mand, som skrev i en Avis, at efter at Højesteret, de kirkelige Førere, Biskopperne og endelig Kirkeministeren havde svigtet Menigheden i Danmark, havde denne ikke andre at holde sig til end det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) og det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin). Den Tankegang, der ligger bagved en saadan Udtalelse, og som først vil søge Støtte for den kristne Menighed hos Højesteret og dernæst hos de kirkelige Førere, Biskopperne og Ministeren og derefter søger til den bekendelsesløse Rigsdag, kan jeg ikke tillægge nogen Vægt. Den vidner om en meget stor Begrebsforvirring med Hensyn til, hvor den kristne Menighed i Virkeligheden skal søge sin Støtte.

Det ærede Medlem fra Ringkøbing sagde, at Flertallet i Betænkningen havde udtalt — saaledes forstod jeg i hvert Fald det ærede Medlem —, at det var det foreliggende Lovforslag, der hjemlede Sognemenighederne Ret til at afgøre, hvor de vilde hen. Der staar imidlertid udtrykkeligt i Betænkningen, at der gennem den ved Menighedsraadsloven hjemlede Indstillingsret er givet enhver Sognemenighed Lejlighed til at afgøre, hvorvidt Sognemenigheden vil ind under den nye Ordning; det kan ikke bestrides. Hvad angaar Undtagelserne i § 25, som det ærede Medlem fra Ringkøbing nævnedes, er der der Tale om Embeder ved en hel Række Kirker, hvor der sidder Provster og Stiftsprovster, og endelig om residerende Kapellanier, men hvad Kapellanierne angaar, tror jeg, at Sognets Stilling indenfor Folkekirken maa afgøres efter Sognepræstens Stilling, og hvad angaar de store Embeder, hvor der sidder Provster, Domprovster og Stiftsprovster, tror jeg, at der vanskeligt der vil opstaa Konflikt mellem Ministeren og Biskoppen. For øvrigt vil jeg benytte Lejligheden til at udtale, hvad der er sagt flere Gange fra frisindet Side, at det er forkasteligt overfor Menighederne omkring ved disse Kirker, at man i Menighedsraadsloven har fastsat de nævnte Indskrænkninger. Frue Menighed eller Menigheden ved Roskilde Domkirke — ja, Roskilde Domkirke danner en Undtagelse, denne Kirke har en ganske særlig Stilling som Plads for Kongegravene —, men